

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Cobzac Elena și Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Kebeș Alexei în numele inculpatului și de către inculpatul Toma Pavel, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 noiembrie 2019 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Toma Pavel Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 23.08.2019 – 26.11.2019;
2. Instanța de apel : 15.01.2020 – 19.02.2020;
3. Instanța de recurs ordinar : 14.05.2020 – 01.07.2020.

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 noiembrie 2019, Toma Pavel a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal și i s-a stabilit în baza acestei norme o pedeapsă principală sub formă de închisoare pe termen de 8 (opt) ani cu executare în penitenciar de tip semiînchis, precum și o pedeapsă complementară obligatorie sub formă de amendă în cuantum de 2000 uc, ceea ce reprezintă 100000 (una sută mii) lei în contul statului.

S-a încasat de la inculpatul Toma Pavel, în beneficiul bugetului de stat suma de 2100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Mijloacele bănești cu nominalul de 1000 lei cu seria și numărul I 0024, 010834; 1000 lei cu seria și numărul I 0055, 141807; 1000 lei cu seria și numărul 10023, 020801; 500 lei cu seria și numărul H 0042, 192451; 100 lei cu seria și numărul F 0091, 981870; 100 lei cu seria și numărul F 0140, 282606; 100 lei cu seria și numărul F 0089, 863353; 100 lei cu seria și numărul F 0150, 371578 și 100 lei cu seria și numărul F 0121, 881746 care se conțin într-un plic galben sigilat cu ștampila expertului judiciar nr. 143, s-au trecut în contul statului.

Telefonul mobil de model „Xxxx” SLA-L22, cu nr. IMEI: Xxxxx și IMEI 2: Xxxxx, cu cartela SIM cu nr. Xxxxx, care potrivit chitanței cu nr. 1060 a fost transmis la camera de păstrare a corpurilor delictive din cadrul DGUP a IGP a fost confiscat în folosul statului cu titlu de bun utilizat la comiterea infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Toma Pavel în perioada de timp de la 27 iulie 2019 pînă la 05 august 2019, ora 12:54 min., avînd scopul dobîndirii prin șantaj a bunurilor cet. Xxxxx, intrînd în posesia unor poze cu caracter intim ale acesteia, a amenințat-o pe Xxxxx cu răspîndirea acestora, prin publicarea lor pe rețele de socializare și pe youtube, solicitînd, în repetate rînduri, prin intermediul discuțiilor telefonice și aplicației telefonice „Viber”, transmiterea de către prima, a unor bunuri sau a unor mijloace bănești către el. Acționînd cu aceeași intenție, la 05.08.2019, aproximativ la ora 12:54 min., Toma Pavel, s-a întîlnit cu Xxxxx în cafeneaua „Liliana” amplasată în mun. Chișinău pe str. Aleea Gării, 1/1, unde a primit de la ultima mijloacele bănești solicitate, în sumă de 4000 lei, după care a fost reținut de către colaboratorii de poliție.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către avocatul Kebeș Alexei în interesele inculpatului Toma Pavel, care a solicitat admiterea apelului, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 noiembrie 2019 de condamnare a cet. Toma Pavel recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzută de lit. e), alin. (3) al art. 189 Cod penal, cu privire la stabilirea pedepsei, și a numi o pedeapsă în conformitate cu alin. (1) art. 189 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse minime în privința Toma Pavel sub formă de amendă.

În motivarea cererii de apel s-a indicat că declarațiile părții vătămate sunt contradictorii.

Mai mult, s-a indicat că este relevantă afirmația cât a cet. Xxxxx atît și a lui Toma Pavel, care în discuția anterior întîlnirii, cei doi au discutat de o sumă în valoare de 3440 lei pentru stenograma la pagina dosarului 40) iar cînd s-au întîlnit, la insistența lui Xxxxx, ultima l-a silit pe Toma Pavel să pună în buzunar suma de 4000 lei.

Este constatat cu certitudine că, inițiativă de a se întîlni și a transmite banii în sumă de 4000 lei este estimată după propria apreciere și îi aparține lui Xxxxx sau organului de urmărire penală, sub controlul organului de urmărire penală, și nu de către inculpatul Toma Pavel.

Acțiunile autorităților statului, au fost îndreptate intenționat la provocarea anumitor circumstanțe pentru a le putea încadra în baza alin. (3) al art. 189 Cod penal.

Or, din analiza acțiunilor întreprinse, organul de urmărire penală nu a purces la verificarea sub toate aspectele a sesizării lui Xxxxx și nu a desfășurat acțiuni pasive în vederea documentării circumstanțelor reale ale cauzei, ci s-a grăbit să transmită

suma de 4000 mii lei, sumă care nici n-a fost solicitată de Toma Pavel. Acțiunile inculpatului, puteau fi încadrate în alin. (3) doar dacă evenimentele derulau fără rolul activ al organelor de drept. Aceste circumstanțe nu pot fi neglijate în lumina acelor evenimente, unde de la bun început, Toma Pavel solicitase 3440 lei cu titlu de împrumut.

Respectiv, urmează a se analiza convorbirile între Xxxxx și Toma Pavel, or este relevant faptul, că în majoritatea cazurilor, discuția cu privire la transmiterea banilor, o începea Xxxxx, iar ulterior era menținută și de Toma Pavel.

Jurisprudența CtEDO, atestă că în situația în care un acuzat susține că a fost provocat la săvârșirea unei infracțiuni, instanțele judecătorești trebuie să examineze minuțios materialele cauzei penale, deoarece pentru a îndeplini cerința unui proces echitabil, toate probele obținute în rezultatul provocării de către organul de urmărire penală trebuie să fie excluse. Pentru a verifica dacă persoana a fost provocată să săvârșească infracțiunea, instanțele judecătorești trebuie să stabilească dacă ea putea fi în mod rezonabil considerată ca fiind implicată în activitatea infracțională respectivă pînă la implicarea organului de urmărire penală. La fel, este de menționat că în cazul în care implicarea organului de urmărire penală se limitează la asistarea unei persoane, la înregistrarea săvârșirii unei acțiuni ilegale de către o altă persoană privată, factorul determinant rămâne a fi comportamentul celor două persoane (Miliniene c. Lituaniei nr. 74355/01, §39, 24 iunie 2008).

Prin prisma art. 94 Cod de procedură penală, apelantul a considerat inadmisibile aceste probe și a solicitat respingerea lor.

Astfel, sub aspectul circumstanțelor descrise de către inculpat, cît și acțiunile procesuale, dar și măsurile speciale de investigații se conturează o concluzie clară și certă asupra faptului că acțiunile organului de urmărire penală au fost îndreptate doar spre a accentua acțiunile denunțatorului.

Astfel, în temeiul art. 6 alin. (1) Cod penal, „persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție”. În virtutea prevederilor art. 8 alin.(1)-(3) Cod de procedură penală, „alin. (1) persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atîta timp cît vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărîre judecătorească de condamnare definitivă. Alin. (2) nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Alin. (3) concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului”. În conformitate cu prevederile art. 389 Cod de procedură penală „alin. (1) sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de

probe cercetate de instanța de judecată. Alin. (2) sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau... Alin. (4) sentința de condamnare se adoptă: pct. 1) cu stabilirea pedepsei care urmează să fie executată; pct. 2) cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul amnistiei conform art. 107 din Codul penal și în cazurile prevăzute în art.89 alin.(2) lit. a), b), c), e), f) și g) din Codul penal; pct. 3) fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție”. Iar în contextul art. 6 par. 1) și 2) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărîrea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia. În interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită”. În același timp, apelantul a reiterat că, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărîrea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată. Astfel, în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei, Highins contra Franței din 1998, Helle contra Finlandei 1997 și Boldea contra României din 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărîrile. Amploarea acestei obligații poate varia în funcție de natura hotărîrii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. Mai mult, a remarcat că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător. Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, nu sunt identificate probe pertinente, admisibile, concludente, veridice și utile prin care s-ar confirma existența în acțiunile

lui Toma Pavel a faptei infracționale incriminate în temeiul alin. (3), art. 189 Cod penal.

În acest context, apărătorul a indicat că în cadrul urmăririi penale, de către organul de urmărire penală nu au fost administrate suficiente probe ce să demonstreze cu certitudine și indubitabil existența componenței de infracțiune incriminate, ca fiind comisă de către Toma Pavel, în situația în care întreaga învinuire este bazată exclusiv pe declarațiile denunțatorului, interceptărilor telefonice, dar și pe unele acțiuni de urmărire penală și măsuri speciale de investigații administrate cu încălcarea rigorilor art. 94 alin. (1) Cod de procedură penală.

Mai mult ca atât, organul de urmărire penală în acest caz a acționat unilateral și neobiectiv, iar unele acțiuni au fost efectuate cu încălcări de procedură și cu tentă provocatoare.

Față de cele ce preced, apărarea a reținut că efectuarea unei anchete ineficiente afectează grav dreptul părților asupra unui proces echitabil, consacrat de art. 6 CEDO, iar nemijlocit la caz atrage pronunțarea unui act judecătoresc de achitare pe capătul de acuzare pe alin.3), act corect și corespunzător stării de fapt constatate la caz. Convenția Europeană reglementează în principal drepturi substanțiale, pe care statele s-au obligat conform art. 1 să le asigure tuturor persoanelor ce se află sub jurisdicția sa.

Jurisprudența CEDO atestă în acest sens că, „statul este responsabil pentru omisiunile autorităților cărora le-a delegat sarcini în vederea respectării drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului și care nu au întreprins măsuri prompte și adecvate în vederea executării acestora”.

Instanțele de judecată vor ține cont de faptul că deciziile, acțiunile/inacțiunile autorităților de stat, autorităților administrației publice locale, ale persoanelor cu funcții de răspundere, judecătorului, inclusiv a ofițerului de urmărire penală și a procurorului, trebuie să corespundă nu doar legislației Republicii Moldova, dar și principiilor generale unanim recunoscute, normelor dreptului internațional, tratatelor internaționale ratificate de Republica Moldova, inclusiv CEDO și Protocoalele sale în interpretarea Curții Europene (art.4 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova).

Sarcina primordială cu privire la aplicarea prevederilor CEDO revine instanțelor naționale. Astfel la judecarea cauzelor instanțele de judecată trebuie să verifice dacă legea penală sau actul, care urmează a fi aplicat, și care prevede drepturi și libertăți proclamate de CEDO sunt compatibile cu prevederile acesteia.

Așadar, cu referire la componența de infracțiune prevăzută de art. 189 Cod penal, incriminată lui Toma Pavel, urmează a fi relatate următoarele împrejurări.

În acest sens, apărarea a indicat că gradul prejudiciabil al infracțiunilor contra patrimoniului decurge din însăși natura valorilor sociale vătămate sau periclitare.

Obiectul juridic nemijlocit îl constituie relațiile sociale a căror existență și

desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea relațiilor patrimoniale.

Latura obiectivă a șantajului se realizează prin cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului, ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violența persoana, rudele sau apropiații acesteia, cu răspândirea unor știri defăimătoare despre ele, cu deteriorarea sau cu distrugerea bunurilor proprietarului, posesorului, deținătorului ori cu răpirea proprietarului, posesorului, deținătorului, a rudelor sau a apropiaților acestora.

Latura subiectivă a infracțiunii de șantaj se caracterizează prin intenție directă și scop de profit.

În contextul elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate inculpatului Toma Pavel conform alin. (3) se reține că în speță, acestea din urmă nu se regăsesc, cu atât mai mult că deși unele în probele administrate la caz arată careva acțiuni, care posibil ar putea fi interpretate în favoarea învinuirii, acestea din urmă nu pot fi reținute și nici nu vor fi reținute, în virtutea unor circumstanțe care le contrazic și le combat esențial.

În acest sens, apărarea a reținut, că organul de urmărire penală, nu a dovedit vinovăția lui Toma Pavel în comiterea infracțiunii incriminate, conform alin. (3) al art. 189 Cod penal.

La 05.08.2019, Toma Pavel a mers la întâlnirea cu Xxxxx, la insistența acesteia, care acționa sub controlul organului de urmărire penală, ce desfășurau operațiunea de transmitere a banilor.

Reîncadrarea juridică a faptei imputate inculpatului este incontestabilă.

Astfel, cererea de apel este orientată spre identificarea și soluționarea problemei legate de reîncadrarea juridică a faptei în sensul atenuării ei.

Prin schimbarea încadrării juridice a faptei, instanța va corecta aprecierea eronată a bazei factuale de către acuzator, astfel încât va asigura realizarea scopului imediat al procesului penal, și anume: „orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale” (alin.(2) art. 1 CPP RM). Totodată, dacă reîncadrarea juridică a faptei s-ar baza doar pe rațiuni de represiune penală, chiar în contextul în care soluția juridică pe caz este mai favorabilă inculpatului, întregul proces penal va fi marcat de o insecuritate juridică a acuzatului. Tocmai din atare motive, legiuitorul a raportat limitele de nesocotire a soluției juridice a acuzării de către instanța de judecată la dreptul la apărare.

Astfel, prin operarea în textul de lege de la alin. (2) art.325 Cod de procedură penală cu conjuncția „și”, reîncadrarea juridică a faptei imputate inculpatului este posibilă doar în cazul respectării cumulative a două condiții: 1) să nu se agraveze situația inculpatului; 2) să nu se lezeze dreptul la apărare al inculpatului.

În temeiul art. 325 alin. (2) Cod de procedură penală, apărătorul a solicitat instanței de apel să admită cererea apărării și să reîncadreze acțiunile lui Toma Pavel

din alin. (3), în alin. (1) a articolului încriminat.

De asemenea, apărătorul a mai indicat că instanța a dat apreciere juridică greșită circumstanțelor de fapt care au avut loc, iar în cadrul cercetării judecătorești toate probele cercetate demonstrează nevinovăția inculpatului în cele ce i-a fost încriminat, infracțiune prevăzută la lit. e), alin. (3) al art. 189 Cod penal, de organul de urmărire penală ulterior susținute de acuzatorul de stat.

În sentință n-au fost invocate temeiuri de fapt și de drept în baza cărora lui Toma Pavel îi poate fi imputată comiterea infracțiunii prevăzute de lit. e), alin. (3) al art. 189 Cod penal, deoarece potrivit art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea societății de fapte ilegale, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale, și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată. Instanța de judecată n-a ținut cont de aceste prevederi și prin urmare a interpretat probele administrate invers celor ce exprimă realitatea.

De asemenea, s-a indicat că au fost încălcate prevederile art. 19 Cod de procedură penală, art. 20 și 21 Constituția RM, art. 6, art. 13 CEDO, care prevăd prezumția nevinovăției și desfășurarea procesului penal în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, în special accesului liber la justiție, consecință ce duce incontestabil la achitarea inculpatului conform capătului de acuzare în temeiul alin. (3) pe motiv că faptele încriminate au fost căpătate prin prisma unei provocări, sub controlul organului de urmărire penală, dovedite atât la urmărirea penală cât și în instanța de judecată.

Apărătorul a mai reținut că la materialele dosarului penal, nu au fost prezentate probe concludente care ar demonstra, că în acțiunile inculpatului se regăsesc elemente constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute anume de lit. e), alin. (3) al art. 189 Cod penal.

Reieșind din faptul, că în virtutea principiului prezumției nevinovăției, toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot înlăturate, în condițiile prezentului cod. se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului (art. 8, alin. (3) Cod de procedură penală), apelantul a constatat cert, că în procesul de examinare a cauzei nu a fost probat prin probe concludente, pertinente și admisibile, că Toma Pavel a săvârșit o infracțiune în temeiul lit. e), alin. (3) la art. 189 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Kebeș Alexei în numele inculpatului Toma Pavel, fiind menținută fără modificări sentința contestată.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a conchis că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Toma Pavel a săvârșit infracțiunea pentru care a fost condamnat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, deși inculpatul nu a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate, culpa acestuia în comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat se probează prin următoarele probe și anume prin: declarațiile părții vătămate Xxxxx, (f.d. 199-201); conținutul procesului verbal de cercetare la fața locului din 02.08.2019 (f.d. 16-18); conținutul procesului verbal de ridicare din 05.08.2019, (f.d. 26-29); procesul-verbal de ridicare din 05.08.2019 a fost ridicat de la Xxxxx, un suport electronic de tip CD-R de model „Arita”, pe care se conțin 15 înregistrări audio telefonice dintre partea vătămată Xxxxx și învinuitul Toma Pavel, din 05.08.2019, și 6 fotografii screenuri ce conțin mesaje expediate pe aplicația Viber; conținutul procesului verbal de cercetare din 06.08.2019 (f.d.48-49); conținutul procesului-verbal din 02.08.2019 privind examinarea bancnotelor (f.d.55-58), care atestă că mijloacele bănești în sumă de 4000 lei, care au fost transmiși părții vătămate Xxxxx erau compuse din 9 (nouă) bancnote și anume 3 bancnote a câte 1000 (o mie) lei, 1 bancnotă de 500 (cinci sute) lei și 5 bancnote a câte 100 (o sută) lei MDL. Același proces verbal relevă că transmiterea sumei de 4 000 (patru mii) lei MDL, eliberați din contul devizului cheltuielilor speciale al IGP, către partea vătămată Xxxxx, s-a efectuat în baza ordonanței procurorului din 01.08.2019 (f.d. 53) și erau menite pentru a fi utilizate la realizarea măsurii speciale - controlul transmiterii banilor.

Instanța de apel analizând aceste acte prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, le-a apreciat ca fiind utile, pertinente care coroborează între ele, dar și cu probele analizate și apreciate anterior, din care se reține că inculpatul a primit suma de 4000 lei care reprezenta obiectul material al infracțiunii. Ori, probele cercetate anterior, demonstrează că inculpatul a amenințat partea vătămată cu publicarea unor poze ce o reprezentau pe aceasta în ipostaze intime, condiționând nepublicarea acestora, de transmiterea în adresa sa a unei sume bănești de către partea vătămată.

Instanța de apel a relevat că vinovăția lui Toma Pavel în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal, se mai probează și prin corpurile delictive și anume mijloacele bănești cu nominalul de 1000 lei cu seria și numărul I 0024, 010834; 1000 lei cu seria și numărul I 0055, 141807; 1000 lei cu seria și numărul I 0023, 020801; 500 lei cu seria și numărul H 0042, 192451; 100 lei cu seria și numărul F 0091, 981870; 100 lei cu seria și numărul F 0140, 282606; 100 lei cu seria și numărul F 0089, 863353; 100 lei cu seria și numărul F 0150, 371578 și 100 lei cu seria și numărul F 0121, 881746, (prezentate de procuror într-un plic sigilat pe

parcursul cercetării judecătorești), recunoscute în calitatea respectivă prin ordonanța din 05.08.2019, (f.d.62); conținutul procesului-verbal nr. 1 din 06.08.2019, de consemnare a măsurii speciale de investigații - controlul transiterii banilor, (f.d.63-64).

Instanța de apel analizând sistemul de acte și documente acumulate și administrate în cadrul urmăririi penale prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor le-a apreciat ca fiind dobândite cu respectarea normelor de procedură, fiind pertinente, concludente, utile, care coroborează între ele, combat depozițiile inculpatului, dar și alegațiile apărătorului expuse în cererea de apel și a indicat indubitabil că Toma Pavel, în perioada de timp de la 27 iulie 2019 până la 05 august 2019, ora 12:54 min., avînd scopul dobîndirii prin șantaj a bunurilor cet. Xxxxx, intrînd în posesia unor poze cu caracter intim ale acesteia (care o reprezentau goală), a amenințat-o pe Xxxxx cu răspîndirea acestora, prin publicarea lor pe rețele de socializare și pe youtube, solicitînd, în repetate rînduri, prin intermediul discuțiilor telefonice și aplicației telefonice „Viber”, transmiterea de către prima, a unor bunuri sau a unor mijloace bănești către el. Acționînd cu aceeași intenție, la 05.08.2019, aproximativ la ora 12:54 min., Toma Pavel, s-a întîlnit cu Xxxxx în cafeneaua „Liliana” amplasată în mun. Chișinău pe str. Aleea Gării, 1/1, unde a primit de la ultima mijloacele bănești solicitate, în sumă de 4000 lei, după care a fost reținut de către colaboratorii de poliție, și că a comis infracțiunea prevăzută de art. 189 alin.(3) lit. e) Cod penal.

În continuare, instanța de apel a reiterat că apărătorul în motivarea cererii de apel a pledat pentru reîncadrarea acțiunilor inculpatului de la art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal, la art. art. 189 alin. (1) Cod penal, însă opinia apărării nu este însoțită de careva temeiuri, dar și suport probator.

În sensul expus s-a atestat că art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal, incriminează șantajul, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințînd cu violență persoana, rudele sau apropiații acesteia, cu răspîndirea unor știri defăimătoare despre ele, cu deteriorarea sau cu distrugerea bunurilor proprietarului, posesorului, deținătorului ori cu răpirea proprietarului, posesorului, deținătorului, a rudelor sau a apropiaților acestora, urmate de dobîndirea bunurilor cerute.

La caz, potrivit sistemului probator s-a reținut că inculpatul inițial a intrat în posesia banilor prin acțiunea de primire a acestora de la partea vătămată și prin numărarea lor, ulterior a menținut acești bani în posesia sa, prin ținerea mâinilor pe banii respectivi în momentul în care aceștia erau plasați pe masă și ulterior prin ținerea lor în mîna stîngă o perioadă de timp pînă cînd a observat că intervine poliția.

De asemenea, aruncarea de către inculpat a banilor pe masă, în momentul în

care a observat că intervine poliția nu poate fi apreciată ca o renunțare benevolă la comiterea infracțiunii, or în momentul respectiv pentru inculpat era clar că a fost descoperit și acesta înțelegea faptul că păstrarea în continuare a banilor asupra sa îl va incrimina doar.

Prin urmare, aruncarea de către el a banilor pe masă, în momentul intervenției poliției nu a fost determinată de dorința sa benevolă de a renunța la comiterea infracțiunii, dar de dorința sa de a se debarasa de probele care îl incriminau.

Instanța de apel a enunțat că probele acumulate și administrate în prezenta cauză penală indică că inculpatul Toma Pavel, în mod individual a dobândit pozele cu caracter intim ale părții vătămate, în mod individual a solicitat transmiterea către el, de către partea vătămată a unor mijloace bănești sau a unor bunuri (lănțișorul de aur), în cazul în care nu găsește mijloace bănești, în mod individual și neprovocat de nimeni a apelat-o la data de 03.08.2019, pe partea vătămată și a determinat-o să-i promită că luni, adică la 05.08.2019, aceasta îi va aduce bani sau lăntișorul ei de aur.

Aceste acțiuni au impus concluzia că decizia de a acționa în mod criminal a fost luată de inculpatul Toma Pavel în mod conștient și liber, iar faptul că partea vătămată l-a telefonat în ziua de 05 august 2019 și ulterior în cadrul întâlnirii i-a propus să pună banii în buzunar nu a constituit un element crucial în luarea de către inculpat a deciziei de a se angaja în comiterea actelor infracționale descrise mai sus. Or, inculpatul a fost cel care, anterior a amenințat-o pe partea vătămată, a utilizat chiar violență psihică în raport cu aceasta înjurînd-o și certînd-o în situația în care aceasta îi comunica de mai multe ori că nu reușește să găsească banii ceruți de el.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că argumentele apărării privind calificarea faptelor inculpatului conform prevederilor art. 189 alin. (1) Cod penal, nu pot fi reținute.

De asemenea, instanța de apel a indicat că apărarea nu a enunțat, iar instanța nu a reținut careva circumstanțe ce ar pune la dubii legalitatea acumulării și administrării probelor, în speță lipsind temeieri de nulitate a stărilor de fapt ce indică la vinovăția inculpatului Toma Pavel.

Instanța de apel a indicat că la individualizarea, stabilirea categoriei pedepsei inculpatului Toma Pavel, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

La caz, instanța de apel prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, a reținut că inculpatul a comis o infracțiune gravă.

Subsecvent, conform art. 76 Cod penal, circumstanțe care ar atenua răspunderea penală a inculpatului nu au fost identificate.

Circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, care ar agrava răspunderea

penală a inculpatului la fel, nu au fost identificate.

Instanța de apel a stabilit că prin sentința Judecătorei Ocnița din 03 iunie 2014, inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea la data de 27.04.2013, a infracțiunii stabilite de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) Cod penal.

De asemenea, s-a atestat că inculpatul a fost eliberat din detenție la data de 02.06.2017, după executarea pedepsei privative stabilite (f.d. 36 vol. II).

S-a reținut că potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea stabilită de art. 187 alin. (2) lit. b) și e) Cod penal, era o infracțiune gravă.

La momentul comiterii acesteia, (27.04.2013), inculpatul avea vârsta de peste 19 ani. Acesta a fost eliberat din detenție la data de 02.06.2017, astfel termenul stabilit de art. 111 alin. (1) lit. h) a început a curge de la data respectivă.

Instanța de apel a mai reținut că infracțiunea stabilită de art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal, este, conform prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal, o infracțiune gravă.

Conform prevederilor art. 82 alin. (1) și (2) Cod penal, la aplicarea pedepsei pentru recidivă periculoasă și recidivă deosebit de periculoasă de infracțiuni se ține cont de numărul, caracterul, gravitatea și urmările infracțiunilor săvârșite anterior, de circumstanțele în virtutea cărora pedeapsa anterioară a fost insuficientă pentru corectarea vinovatului, precum și de caracterul, gravitatea și urmările infracțiunii noi. (2) Mărimea pedepsei pentru recidiva periculoasă și deosebit de periculoasă nu poate fi mai mică de o treime din maximul pedepsei prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod. În cazul în care sînt stabilite numai circumstanțe atenuante, instanța poate stabili pedeapsa în limitele prevăzute pentru infracțiune în Partea specială a prezentului cod.

La caz, instanța de apel ținînd cont de circumstanțele reale și personale ale inculpatului, de conduita lui Toma Pavel în timpul și după comiterea infracțiunii, conducîndu-se de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în prevederile art. 61 alin. (2), art. 82 alin. (2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii, care potrivit prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal este una gravă, instanța de fond întemeiat și proporțional a conchis că în privința inculpatului Toma Pavel, pentru comiterea de către aceasta a infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal, urmează a-i fi stabilită pedeapsa principală de 8 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis și a unei pedepse complementare obligatorii de 2000 UC ceea ce reprezintă 100000 lei în contul statului.

5. Hotărîrile judecătorești sunt atacate cu recursuri ordinare de către avocatul Kebeș Alexei în numele inculpatului și de către inculpatul Toma Pavel, prin care indicînd temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8), 12) Cod de procedură penală, au solicitat casarea hotărîrilor atacate, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel prin prisma unei provocări fiind numită o pedeapsă în conformitate cu alin. (1) art. 189 Cod penal.

În motivarea cererii de recurs avocatul a indicat motive similare ca și în cererea de apel (f.d. 95-102, vol. III) descrisă la pct. 3 al prezentei decizii, invocând suplimentar că judecata a avut loc fără participarea inculpatului; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

La fel, recurenții menționează că instanța de apel, a examinat apelul declarat în lipsa inculpatului Toma Pavel. Factorii de decizie au dus în eroare Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău, că acesta a refuzat să fie prezent la judecarea pricinii. Or, Toma Pavel prin cerere declară că nu a solicitat examinarea în lipsă.

Avocatul consideră că deciziile pronunțate nu se încadrează în politica promovată de Uniunea Europeană, precum și recomandările Plenului Curții Supreme de Justiție, privind decriminalizarea societății.

6. Pe marginea recursurilor declarate de avocatul Kebeș Alexei în numele inculpatului și de inculpatul Toma Pavel, procurorul a depus referință prin care a solicitat inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate. Procurorul a menționat că instanțele de judecată, în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au verificat, s-au pronunțat și au apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin. (2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art.422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

În speță se constată, că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursuri ordinare în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Avocatul în recursul său invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când judecata a avut loc fără participarea inculpatului, instanța de apel nu s-a

pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii, sau faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

Referitor la argumentul recurenților privind examinarea de către instanța de apel a cauzei în lipsa inculpatului, temei prevăzut la pct. 4) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat și declarativ, or din materialele cauzei se reține că inculpatul Toma Pavel, fiind legal citat în instanța de apel, a refuzat să fie escortat, depunând în acest sens o cerere pe numele șefului penitenciarului, ca să nu fie escortat și, instanța de fond reieșind din prevederile prevăzute de art. 321 alin. (6) Cod de procedură penală, a examinat cauza în lipsa inculpatului.

Colegiul penal raportând temeiurile invocate de apărător în recurs cu textul deciziei instanței de apel consideră că în speța examinată de către instanța de apel n-au fost admise erorile de drept sub aspectele invocate de recurent, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, decizia atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul avocatului Kebeș Alexei în numele inculpatului, fără a fi identificate neclaritățile specificate de recurent, în legătură cu ce nu se constată prezența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Totodată, apărătorul invocă ca temei de recurs și prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, însă analizând temeiul dat în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat de avocatul Kebeș Alexei, autorul acestuia nu este de acord cu condamnarea inculpatului pe art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal, considerând că lipsesc probe care ar confirma vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate, solicitând să fie reîncadrate acțiunile inculpatului în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, prin prisma unei provocări.

La acest capitol Colegiul penal menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal constată că, prima instanță, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a cercetat materialele

administrare de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului Toma Pavel în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită integral.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate în cauză, le-a dat o apreciere justă, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, și a conchis asupra vinovăției lui Toma Pavel în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (3) lit. e) Cod penal.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie a fost bazată pe cumulul de probe cercetate în ședința instanței de judecată, și anume: pe declarațiile părții vătămate Xxxxx (f.d. 199-201), precum și pe probele scrise, care au fost obiectiv apreciate, analizate conform prevederilor art.101 Cod procedură penală.

Probele indicate sunt detaliat descrise în decizia instanței de apel, care au fost examinate complet și obiectiv, fiind corect apreciate de prima instanță și de instanța de apel, nu prezintă teme de îndoială și direct indică la comiterea de către inculpatul Toma Pavel a infracțiunii prevăzute de art.189 alin. (3) lit. e) Cod penal, vinovăția căruia a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc.

Astfel, în cauză au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunii imputate inculpatului Toma Pavel, inclusiv vinovăția acestuia, iar argumentele avocatului, precum că faptele inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art.189 alin. (3) lit. e) Cod penal, sunt neîntemeiate și contravin actelor cauzei, instanța de apel și-a motivat eficient soluția, respingând versiunea apărării privind nevinovăția inculpatului (f.d. 137-143, vol.III).

Argumentele apărării precum că, *„partea vătămată se încurcă în declarații, aceasta face declarații contradictorii”*, Colegiul penal le consideră neîntemeiate și declarative, care nu au un careva suport și contravin probelor cercetate în cadrul procesului penal și sunt invocate cu scopul de a evita răspunderea penală a inculpatului Toma Pavel pentru infracțiunea comisă, or, potrivit declarațiilor părții vătămate Xxxxx, date sub jurământ, fiind avertizată de răspundere penală, conform art. 313 Cod penal, care au fost aceleași pe tot parcursul judecării cauzei, aceasta a declarat că: *„... a fost determinată să se adreseze la poliție din faptul că Toma Pavel a început să o șantajeze, acesta având pozele ei intime la dumnealui în telefon. El a amenințat-o dacă ea nu-i dă bani, postează pozele pe rețelele de socializare..., a avut mai multe discuții cu acesta, în momentul când acesta cerea bani și ea îi spunea că are bani, acesta se comporta normal, iar atunci când îi spunea că ea nu are bani, acesta începea să o șantajeze. Ea neștiind altă ieșire din situație, a depus plângere la politie..., personal a văzut pozele intime făcute de Toma Pavel, acesta i le-a transmis prin Viber, după ce i-a împrumutat bani, acesta a șantajat-o că postează pozele pe rețelele de socializare, dacă nu îi mai împrumută..., poliția l-a reținut pe Pavel Toma..., în momentul reținerii Pavel a reușit să arunce banii pe masă. Banii*

respectivi nu i-a pus în buzunar, acesta îi ținea în mână, iar mâna era pe masă..., pentru a nu publica pozele inculpatului a solicitat 200 euro sau lanțul de aur de la gât”.

Colegiul penal reține, că instanța de apel, întemeiat a dat apreciere critică declarațiilor inculpatului, considerându-le drept intenția acestuia de a se eschiva de răspundere penală, or, acestea au fost combătute prin cumulul de probe cercetate în ședința de judecată în apel, fiind apreciate toate probele coroborate în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor.

Prin urmare, concluziile și motivările instanțelor judecătorești inferioare referitor la vinovăția inculpatului Toma Pavel sunt legale și întemeiate.

Astfel, în acțiunile lui Toma Pavel se cuprind elementele infracțiunii prevăzute de art.189 alin.(3) lit.e) Cod penal - șantaj, *adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență persoana, rudele sau apropiații acesteia, cu răspândirea unor știri defăimătoare despre ele, cu deteriorarea sau cu distrugerea bunurilor proprietarului, posesorului, deținătorului ori cu răpirea proprietarului, posesorului, deținătorului, a rudelor sau a apropiaților acestora, urmate de dobândirea bunurilor cerute*, or, acesta a cerut să i se transmită bunurile ce aparțin părții vătămate Xxxxx, amenințând cu răspândirea unor știri defăimătoare despre ea, urmate de dobândirea bunurilor cerute.

Probele au fost cercetate în ședința de judecată, cu participarea părților, fiind apreciate corect și just declarate admisibile în conformitate cu art. 95 Cod de procedură penală.

Colegiul penal reține că, instanța de apel s-a expus pe larg asupra argumentelor invocate în instanța de apel de către avocatul Kebeș Alexei în numele inculpatului, aplicând legislația pertinentă speței, cu interpretarea justă a ei, recursul, în situația respectivă, este declarativ și contravine faptelor cauzei, stabilite și expuse exhaustiv, și analizate corespunzător de către instanța de apel, conform art.414 Cod de procedură penală, care s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Argumentele recurentului nu-și găsesc suport în situația de drept statuată în cauză, dat fiind că instanța de apel a respectat prevederile normelor penale și procesual penale, pronunțând o decizie legală și întemeiată.

Consecvent, Colegiul penal menționează că reiterarea de către instanța de recurs a alegațiilor instanței de apel în partea contestată de către recurent, în contextul expus, este inoportună or, Colegiul penal le consideră legale și întemeiate.

În sensul celor invocate, Colegiul penal va ține seama și de jurisprudența CEDO, și nu va impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond, dat fiind că, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient

orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărârea CtEDO Garcia Ruis vs Spania, Helle vs Finlanda), din care motiv, fără a reitera întreaga motivare a instanțelor de fond, pe care și-o însușește sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra existenței faptei și vinovăției inculpatului Toma Pavel.

La fel, în recursul declarat, se mai invocă ca temei de casare a hotărârilor judecătorești și art.427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal conchide că temeiul dat nu s-a confirmat în cauza dată, deoarece prima instanță corect a încadrat juridic acțiunile comise de către Toma Pavel, în baza învinuirii înaintate de procuror.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea comiterii infracțiunii ce i se impută, expuse clar în rechizitoriu.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și de drept relevante și și-a motivat concluziile în baza cumulului de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ceea ce contrazic argumentul adus de recurent precum că „*acțiunile inculpatului Toma Pavel urmează a fi reîncadrate în baza art. 189 alin. (1) Cod penal*”. Or, prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia vinovăției inculpatului Toma Pavel conform învinuirii din rechizitoriu, încadrând corect acțiunile acestuia în baza art.189 alin.(3) lit.e) Cod penal, conform indicilor „*santajul, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență persoana, rudele sau apropiații acesteia, cu răspândirea unor știri defăimătoare despre ele, cu deteriorarea sau cu distrugerea bunurilor proprietarului, posesorului, deținătorului ori cu răpirea proprietarului, posesorului, deținătorului, a rudelor sau a apropiaților acestora, urmate de dobândirea bunurilor cerute*”, instanța de apel verificând legalitatea sentinței, conform argumentelor din apel, întemeiat a ajuns la concluzia respingerii apelului, decizia fiind una legală și motivată.

Colegiul penal respinge ca neîntemeiate și argumentele avocatului „*precum că inculpatul Toma Pavel a fost provocat*”, or, probele acumulate și administrate în prezenta cauză penală indică că inculpatul Toma Pavel, în mod individual a dobândit pozele cu caracter intim ale părții vătămate, în mod individual a solicitat transmiterea către el, de către partea vătămată a unor mijloace bănești sau a unor bunuri (lănțișorul de aur), în cazul în care nu găsește mijloace bănești, în mod individual și neprovocat de nimeni a apelat-o la data de 03.08.2019, pe partea vătămată și a determinat-o să-

i promită că luni, adică la 05.08.2019, aceasta îi va aduce bani sau lăntișorul ei de aur.

Complementar, Colegiul menționează că temeiul invocat de recurent, privind modul de apreciere a probelor, nu se încadrează în cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală. Aprecierea probelor de către instanțele de fond poate să fie recunoscută ca o eroare gravă de fapt și reținută de instanța de recurs, doar în cazul unor expuneri denaturate - ce nu corespund conținutului faptic a probelor, sau neluarea în considerare a acestora.

Coroborând cele expuse, Colegiul penal apreciază că, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor art.394 Cod de procedură penală, este bine argumentată, motivată, fiind legală și întemeiată, și astfel nu se constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 4), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor depuse de către avocatul Kebeș Alexei în numele inculpatului și de către inculpatul Toma Pavel. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursurile urmează a fi declarate inadmisibile ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Kebeș Alexei în numele inculpatului și de către inculpatul Toma Pavel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Toma Pavel XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **30 iulie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Cobzac Elena

Boico Victor